

SVERIGES RUNINSKRIFTER

UTGIFNA AF

KUNGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIKVITETS AKADEMIEN

FÖRSTA BANDET

ÖLANDS RUNINSKRIFTER

GRANSKADE OCH TOLKADE

AF

SVEN SÖDERBERG och ERIK BRATE

STOCKHOLM

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

1900—1906

[111410]

54. Löts kyrka.

Pl. XXXI. Fig. 54.

Litteratur: Rhezelius, *Monumenta Runica in Ölandia*, konceptet, under Lööt Socken och Alböke. — Liljegren, *Runlära*, s. 213, not. 1.

Uppgiften hos Rhezelius lyder: »På en pelare mot högkoren söder sida stå

*†þþt : þt : ψ†r† : ψ†ψ : þ†þ†† : þ† : ††r†† : †††r : †††††

Runorna þ och þ i *†þþt, ψ i þ†þ†† och ††††† äro försedda med prick och † i †††r är skrifvet öfver raden.

I utskriften är denna inskrift uteglömd, och som en tolkning är den betydligt ändrade uppteckning med bifogad öfversättning att betrakta, som af Rhezelius meddelas i F. b. 22 (se ofvan s. 5, not 1), nämligen:»

*†þ† . þ† . þ† . ψ†r† : ψ†ψ . þ†þ†† .

†† . ††r†† . †† . †††r . †††††.

Hafue the då mera mig giffuitt,

Så woret och bätter skriffuits. Äfven här har ψ prick i samma ord som i konceptet.

Rhezelius synes icke hafva förstätt 3 pl. pret. konj. *havden þe* 'hade de' i den konditionala bisatsen men gjort sitt bästa för att däråf erhålla en rimlig tolkning. Om 3 pl. pret. konj. på -in se Rydqvist, *Svenska språkets lagar*, I, s. 359. Hufvudsatsens verb är *waret* 'vore det' med den pronominalanslutning, som Rydqvist behandlar på anförda ställe s. 534, liksom t. ex. St. Rimkr. *ok ther med skullet* (skulle det) *tha wara sææt*.

Troligtvis är þ† felläst för þ† 'då'; huruvida saknaden af r i ordet 'skrifvet', är ett förbiscende af ristaren eller Rhezelius, kunna vi ej veta.

Vid translitterationen af Rhezelius' uppteckning återgifver jag det punkterade þ med v, † med æ och † med a för att i transskriptionen åtskilja dessa runor.

Inskriften är alltså följande:

hævpen : þe : mera : mik : givit : þt : uæret : bætar : skivit

Därmed vill jag dock icke antyda, att inskriften skulle äga omljudda former af pret. konj., ty dess hjälpverb äro förvisso i öfverensstämmelse med förhållandet för öfrigt i fornsvenskan (Rydqvist, *Svenska språkets lagar*, I, s. 361) att uppfatta som *havden*, *waret*.

Inskriften utgör ett par knittelvärser, och translitterationen är alltså:

Havden þe méra mik givit,

Þa wæret bætar skivit.

Öfversättning: Hade de gifvit mig mera, då vore det bättre skrifvet.

Runristaren synes vilja gifva uttryck åt sitt missnöje med för låg betalning, förmodligen från socknemännens sida, för något arbete, han antagligen utfört i kyrkan, och frambåller som sin hämnd, att han ristat sina runor sämre, än han kunnat. Möjligen menar han också, att han nu håller inne med de loford, han annars skolat uttala.

LÖT.

54.

*†þþt: þt: ψ†r†: ψ†ψ: þ†þ††: þ†: ††r††:
†††r: †††††.